

עורכי־הדין נאבקו על הזכות לייצגה — ונקטו בכל מיני שיטות מוזרות כדי להשיג זאת

גיתית: הפרס הגדול

הגשה לשיקמוני כי ראה אור בוקע מהצריף באותו לילה. אחר סיפר כי כמה שבועות לפני המיקרה הביא דרישת־שלום מחיל זר לאביגיל. חבר אחר אפילו שמע צעקה חנוקה, כשל פרה שחוטה, בוקעת מהצריף העזוב. "ציון ואביגיל היו מיוצאי בני־ישראל בהודו. הם נאו להשתקע בקיבוץ. ביחד עם עוד 20 מחבריהם, נזכר כישביש. בקביעה זו הוא כמו מנסה להסביר את הרצח ההוא, את הבושה ההיא. לא משלנו. לא קיבוצניקים בני־קיבוצניקים, מלח הארץ, אלא נספחים ורים. "הייתי אז ילד, ואני זוכר איך כל הקיבוץ ריבר במשך שבועות ארוכים רק על הרצח. אז זה היה משהו איום ונורא. חרפה שאין כדוגמתה. היום אנחנו מוזעזעים הרבה פחות. שהרי היום האלימות היא דבר שבשיגרה בחברה הישראלית."

שנתיים נמשך מישפטו של ציון סלומון. התביעה ניסתה להוכיח כי רצח את אשתו, אחרי שגילה כי היא בוגדת בו.

בדצמבר 1960 זוכה ציון סלומון מחוסר הוכחות (העולם הזה 14.12.60). יוצאי הודו עזבו את גיבעתי־ברנר. מקצתם שבו להודו, אחרים התפזרו בארץ.

למחרת זיכוי אמר ציון סלומון להעולם הזה: "יחד איתנו נאו לקיבוץ עוד מישפחות של הודים. רובם עזבו. "אשית, האוכל לא התאים להם. ושנית, הבחורות היו צריכות לעבוד. חבר זה לא מקובל בהודו, שבחורות נשואות צריכות לעבוד."

אנחנו נשארנו כי היינו מרוצים מהאוכל, ולפי רעתנו טוב שגם הבחורות עובדות. גם החברה בקיבוץ מצאה חן בעינינו. והילדים התרגלו למקום ואהבו את הקיבוץ ואת החיים בו.

כשגילו את הגופה, אמרו לי שזה

אם הוא ידה — לא קילל, לא דחף, לא סטר, אלא ידה — האם גם אני עלול?

רצח. הייתי בטוח שהמישטרה תמצא את האשמים. אחרי כן התברר לי שמה יגע הראשון החליטה המישטרה שהחט שוד אינו אלא אני.

את מה שקרה אחרי־כך קשה לתאר ומילים. הרגשתי שכל העולם נגדי. שבתמי שאולי הקיבוץ, שכולם שם ישפחה אחת, יבואו לעזרתי. אבל זה יה נורא מאוד לשמוע שמישהו מהם פילו אמר שיותר טוב שילכו שניים ואשר יזכרם קיבוץ שלם בהרפה של צח.

במשך חודשיים ביקשו המישפחה עלי שהקיבוץ יעזור להם בהגנה עליי על אחי פינחס. הם לא הסכימו. אמרו לך, אחותה של אביגיל, כי אני לכתי כלילה לפינחס. הערתי אותו ונמרתי לו: בוא נהרוג את אביגיל.

אחרי שראיתי את היחס של קיבוץ, חששתי שגיבעתי־ברנר מכינה י מלכודת. ביקשתי מהמישפחה יעשו את הכל בשביל למצוא לי ורדיין."

בשביל התדמית

ידי: יש לנו עכשיו במשך שתי מישפחות פגועות, שאנחנו חייבים תמוך בהן, לעזור בדברים קטנים, כמו תייה חמה וסידורי ההלוויה. לא, את עז אנכי לא ביקרתי בתאיהמעצר.

נאשמת גיתית לא טירונית

עורכי־הדין מאיר זיו עמד ליד גיתית איוראלוב וטען באוניה בית המישפט שאין לעוצרה ל־15 יום. עורכי־דין רבים, שמילאו את אולם המעצרים, הביטו בו בעיניים מקנאות. מאז פרץ סיפוריה של הבלונדית היפהפיה לעיתונות, והסגרתה לישראל עמדה על הפרק, החלו עורכי־דין להטריד את מישפחתה בבקשה לתת להם יפוי־כוח לייצגה במישפט.

עורכי־דין הציעו את שרותיהם ללא תשלום, ניסו לפתות את אמה של גיתית, ואף נסעו לירושלים כדי לברר את עניין הסגרתה לישראל.

הם ידעו היטב מה הם עושים. מישד פטה של איוראלוב עומד לרשת את מישפט יערי־גרנות בעונה הבאה בבית־המישפט, ועורכי־הדין כבר רואים את הכותרות בעיתונים ואת הפירסומות שיקבל הסניגור בתיק כזה.

לפני ימים אחדים היתה אמה של איוראלוב במישרו של עורכי־דין צעיר, מכרימישפחה, ואף חתמה אצלו על יפוי־כוח. אולם אחרי־כך התחרטה, וביטלה את יפוי־הכוח. היא אמרה שמוטב כי בתה היא שתבחר לה את

אפילו לא חשבתי על זה, הוא מוסיף בתנצלות. "ויש את המשק כולו, ששרוי במועקה גדולה. חברים רבים, ונתוכם אני, נושאים עימם ריגשי־אשמה. האם יכולנו למנוע את הרצח? אנחנו שואלים את עצמנו, ומיהו זה שצריך היה לקרוא את הסימנים המקדימים ולהרגיע את הרחוקות? ואם בועז ירה, לא קילל, לא דחף, לא סטר, אלא ירה, האם גם אני עלול לאכזר את השליטה על עצמי?"

נאשמת גיתית איוראלוב ופרקליט זיו עם חווה יערי ואביבה גרנות

עורך־הדין שלה. כאשר הגיעה החשודה לישראל, בשעה 11 בערב, חיכה לה לפני המטוס עורך־הדין מאיר זיו, ללא יפוי־כוח של המישפחה. המישטרה סירבה לתת לו לפגוש אותה, והוא נסע בעיקבותיה לבית־המעצר. המישטרה לא מיהרה להפגישו עם החשודה, והעדיפה לגבות עוד ועוד עדויות ממנה, לפני שתקבל ייעוץ מישפטי. רק אחרי שעות רבות הוכנס עורך־הדין מאיר זיו לתא, וזכה בחתימתה על יפוי־הכוח המיוחל.

בעת הדין במעצרה, לפני השופט בנימין קוהלת, היה האולם מלא בצלמים, עיתונאים וסקרנים. שתי נשים וגבר נדחקו פנימה ואמרו כי הם אחיותיו וגיסו של הקורבן. כאשר שמעו כי גיתית נעצרה ל־15 יום, מחתה אחת האחיות דימעה מעיניה,

גיתית ושוטרת בבית־המישפט מי שייצג — יתפרסם:

הכל. לנו אסור לדבר. "היחס לעיתונות אצל קידר הוא דרז משמעי. למרות החשש מעיתונאים, הוא גוזר את כל קיטעי־העיתונים הי מספרים על הרצח. למען ההגינות ההיסטורית והארכיון של הקיבוץ. גם זה שייך לתולדות גיבעתי־ברנר, הוא אומר. יומי קידר הוא חשמלאי במיקצועו, ואכן, יש בו כושר־ראש של מי שכל חייו התעסק בסכנה, ביתית ובלתי־מורגשת, ובכל זאת סכנה.

עדיין אינני יכול לנתח את המאורע הזה, הוא אומר. אני מאמין שחברה המקטינה את הצורך בתחרות יות, והמעמידה לחבריה כמה דברים בסיסיים כחינם, מקטינה גם את הצורך באלימות. ובכל זאת, קם אדם והרג, ואל קולו מתגנבת פליאה. אולי גיבעתי־ברנר, בגלל גורלה, הפכה לעיר גם מבחינת האלימות? לא, לא, אני לא חושב" אמר קידר במהירות. "אנחנו עדיין חברה כפרית. שלוה. שקטה!"